

CLEVELANDSKA AMERIKA.

IZHAJA V TOREK IN PETEK.

NAROČNINA:

Za Ameriko \$2.00

Za Evropo \$3.00

Za Cleveland po pošli \$2.50

Poznamo številke po 3 ceste.

Doplat brez podpisa in osebni se ne sprejema

Vsa pisma, dopisi in denar naj se pošilja na:

CLEVELANDSKA AMERIKA,

6119 ST. CLAIR AVE. N. E.

CLEVELAND, O.

EDWARD KALISH, Publisher.

LOUIS J. PIRC, Editor.

ISSUED TUESDAYS AND FRIDAYS.

Read by 15,000 Slovenians (Kraiers) in

the City of Cleveland and elsewhere. Ad-

vertising rates on request.

TEL. CUY. PRINCETON 189

Entered as second-class matter January

8th 1909, at the post office at Cleveland, O.

under the Act of March 3, 1879.

No. 65. Friday, Aug. 14 1914.

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

CLIPPER

kot \$3750. Ako zapusti ubiti delavec ljudi ali sorodnike, ki niso bili neposredno o dnega odvisni, tedaj dobijo tudi ti odškodnino v znesku dvetretinske plače skozi šest let, toda državna komisija more to podporo vsak čas ustaviti, ako pronaide, da je to pravilno. Tudi v tem slučaju skupna odškodnina ne sme presegati \$3750.

Kot popolno odvisne osebe se smatrajo žena, ako živi z možem in otroci, stari izpod 16 let. O vseh drugih slučajih pa odločuje in ukrepa posebna državna komisija.

Noben delodajalec ali delavec s ene more odtegniti tej poškodninski postavi. Noben delodajalec ne sme narediti z delavcem nobene posebne pogodbe glede odškodnine. Vsi se morajo enako podvreči poškodninskimi postavami.

Poškodnina mora biti plačana v vsakem slučaju, in tu ni nobene izjeme, razven za slučaj, da bi delavec nalašč nastavlil roko pod stroj ali bi se vrغل v kotel razbeljene tvarine. V takih slučajih se ne plača nič, pač pa v vseh drugih slučajih.

Delavec, ki zahteva po tej postavi državno odškodnino, se mora dati na zahtevo državne komisije zdravniško preiskati. Ako bi se poškodovani ne bi hotel dati preiskati, tedaj ima državna komisija pravico mu podpora odtegniti ali pa zmanjšati. Ako pa delavec umrje pri delu ali se smrtno onesreči, tedaj plača država njegove pogrebne stroške, ki pa ne smejo biti večji kot \$150, in plača zajedno vse bolniške in druge račune, ki ne smejo presegati svote \$200. V vseh slučajih, ko se delavec onesreči, ima pravico še do posebne odškodnine v znesku do \$200, kar se porabi za bolnico in zdravniška. To je še posebej zraven odškodnina, ki se mora cela plačati.

Nemci so jezni.

Skoro vsi ameriški angleški časopisi so danes na strani Slovanov in na strani onih, ki se borijo proti Nemcem. Pa saj tudi čudno ni. Proti nemškemu cesarju je danes vse, kar je poštenega in pravičnega na svetu. Vsi se strinjajo s tem, da je on povzročil strašno klanje v Evropi, in vsi vedo, da je nemški cesar že dolgo hrepenel po krvavem klanju, in da so ga že pred vojsko vedno imenovali "War-lord" ali po domače rečeno "vojni moloh".

Ker so angleški časopisi prebranci o tem, zato pa v svojih posebnih člankih tudi nič kaj prijazno ne pišejo o Nemčiji, katero imenujejo povzročiteljico vsega zla. Zato so se pa Nemci po svojih časopisih silno razjezili. Začeli so napadati angleško časopisje prav bahato, lopovsko in surovo. Ti ameriški Nemci so pravi sinovi svojega nebeškega cesarja. Kakor misli nemški cesar, da mora cela Evropa poklekniti pred njim, tako mislijo ameriški Nemci, da mora Amerika delati to, kar Nemci želijo, pisati tako kot Nemci ukažejo. Ker pa ameriška štampa ne obožava tega, kar nemško časopisje, zato Nemci od jeze pihajo in protestirajo na vse strani.

Kakor hitro kak ameriški list kaj napiše o uspehu Slovanov, že so Nemci zgrabili glave, kar v pamet jim ne gre, in takoj pošljejo protest angleškemu listu, v katerih pišejo kakšni divjaki so Slovani in kako visoko kulturni so Nemci.

Jeza Nemcev v Ameriki je vsak dan večja, čim bolj se spoznava, kako silovito so bili ošabni Nemci tepeni od malih Belgijcev. Kako je to vendar mogoče, da je tepen Nemec, ki je vendar najbolj močan na svetu? A, da, če bi bili Belgijci tepeni, da potem Nemci vrjamejo, a če Nemec dobi po grbi, pa ne vrjame. Zato je pa po mnenju Nemcev vse laž, kar pišejo ameriški časopisi. Toda pogledjmo na drugo stran. Kakor hitro pride poročilo, da so Nemci imeli kak uspeh, tedaj pa nastane veselje v tabornu izraelskem. To je resnica, da, drugače sploh biti ne more,

Nemci so zmagali! Kdo je vedel, kot Nemec!

Posebno hudi so Nemci v New Yorku. Mi dobivamo nekaj nemških listov iz New Yorka, in tu se vidi danzadnevno vse polno protestov v angleškem jeziku v nemških listih. Tako protestirajo, da že ne vedo več, kaj bi se protestirali! Mislijo, da se jim mora ves svet ukloniti! Tako nadutih ljudij kot so ti Nemci, ne vrjamejo, če jih je še kaj kje na svetu! Vse je nič, samo Nemec je vse, vse je laž, samo Nemec je resnica, vsi narodi so lopovi, samo Nemci so poštenjaki. Vse najboljše je Nemec, na — papirju seveda.

Brez dvoma je da so novice, ki jih prinašajo angleški ameriški listi iz bojišča večidel pretirane, neresnične in mogoče večkrat celo zmišljene. Na to smo že sami opozorili naše čitatelje. Treba je vzeti novice z veliko previdnostjo, in vrjeti samo uradnim poročilom četudi se pripeti, da celo uradna poročila niso vedno dovolj. Toda da bi Nemci trdili, da je samo to res, kar je ugodno za nemškega cesarja, se pa silno motijo, in svet se jim smeje, ko se tako obupno trudijo v Ameriki za nemškega rokovanja na prestolu. Poskusili so vse, da pripravijo ameriške liste do bolj ugodne kritike. In nekaj so le staknili.

Znano je, da večji ameriški časopisi dobivajo svoje novice večinoma od posebnega urada, ki se imenuje "Associated Press". In ta "Associated Press" je pred štirimi dnevi dala newyorškim listom sledečo novico: New York, 8. avgusta. Privatni brzojav, ki je došel preko kabla, javlja, da je en del nemških torpedov napadel angleške bojne ladije v Humberju, na vzhodni obali Anglije, in da so nemške torpedovke potopile štiri angleške bojne ladije. Nekaj nemških torpedov se je zgubilo.

Torej to novico je razposlala "Associated Press" listom po Ameriki. Ameriški listi so to priobčili, in nemški listi so seveda to novico tudi pograbili in zakricali kot da je bilo angleško brodovje popolnoma uničeno. Medtem so pa razni ljudje začeli izpraševati, kje je "Associated Press" dobila to novico. Po preiskavi se je dogladno, da je to "novico" potelefonu sporočil "Associated Press" znani urednik nemškega lista "New Yorker Staats-Zeitung" Herman Ridder. Ko so Ridderj avprašali, kje je to zvedel, je odgovoril: To novico smo dobili od nekega dobro poznanelega trgovca v New Yorku. Sicer tega trgovca sami nismo videli, toda vemo, da je pošten. Seveda ne vemo, če je novica resnična, toda vrjetna pa je.

Torej tako Nemci dobivajo svoja poročila iz bojišča od privatnih oseb v New Yorku, ki sploh ne vedo, kaj je vojska, in pišejo to v svoje liste kot "vojna poročila". Ves New York se je smejal Nemcem, ki so tako lahkoverni in gredo takoj na lim. Tudi v Clevelandu imamo nemški dnevnik, ki kar piha gnjeva in psok na Slovanov. Mnogo Slovanov, med njimi mnogo Slovencev čita ta list. Mi bi svetovali, da bolje je, da ga pustijo, ker nemški cesar je pri tem listu Bog, Slovani so pa "Hals-abschneiderji". Dovolj imamo slovenskih listov za dobre in natančne novice, postržemo v Clevelandu lahko vsem Slovincem, in če že kdo hoče vsak dan list brati, naj raje kupi angleškega kot nemškega, v katerem ni družega kot silno sovraštvo do vsega, kar je slovansko.

Nadaljevanje iz 2. strani.

GROZOTE VOJSKE.

se je moral vršiti boj moža z možem, boj bajoneta s sabljo. Med mrtvimi trupli vojakov pa so kopitala konjska kopita, nad in pod mrtvimi trupli, polomljeni bicikli, motorji, vojni vozovi. Kot sem zvedel, so se spopadli belgijski vojaki na kole-sih in nemška infanterija.

Molke, ki je vladal med temi trupli, je bil mrtvaški in pošasten. Dva dnij so že ležali tu mrtvi vojaki, mnogo jih je bilo samo ranjenih, in bi ozdraveli, če bi se kdo pobrigal za nje. Našli so svojo smrt v neskončnih bolečinah.

Vse naokoli pa so bile vasi zapaljene, razbite hiše, polja opustošena. Videl sem še en prizor. Streha neke kmečke hiše je bila razdejana, na strehi so gnezdi lastavice. Na tleh vidim razbito gnezdo, in v njem štiri mladiče. Prestašeno je planhuta starka okoli mladičev, gledala bojno polje, kot bi tudi ona razumela, da ji je surova vojska razdrla mirni dom...

Vozili smo naprej in prišli smo do svežega bojišča. Tu so še vedno ležali ranjenci pri mrtličih. Ali ste že kdaj videli gnezdo mrčeca na drevesu, ki je bilo zažgano in padlo na tla? Tu gomazi in se plazi ostudna golazen, se zvija v poslednjih sunkih, plahuta s krili in predeva polomljene noge. Tako je bilo tu. Tisoči mrtvih, med njimi tisoče ranjenih, ki so se prekladali od mrtvega do mrtvega, vmes pa zdihovanje in ječanje, da presune človeka skozi mozeg in kosti. Slišali smo: "O Jezus! O Kristus! Mati! Vode, vode, za Kristovo voljo, vode! Skeli! Zge, trga! Prokleto! Bog živi cesarja! Padli smo v boju za njega! O Kristus! Vode! Peko in grom! Zbogom mati, zbogom oče — za večno!"

Ko sem opazoval nadalje, ta trupa, sem videl, kako se trudi neki ranjenec, da se izkoplje iz večjega števila mrtvecev. Iz roke mu kaplja gosta, gorka kri. Ranjena roka se dvigne nad mrtvega, potem pa omaga ravno na ustih mrtvega vojaka, in gorka kri ranjeca kaplje v potokih v usta mrtvega! Pošastno!

Kot gosence se plazijo ranjenci po mrtvaškem polju. Strežnice in zdravniki hitijo kot blazni po polju. Dež je padal, tla so tako namočena od krvi padlih, da si se do gležnjev udiral v krvavo blato. Na enem mestu sem opazil celo baterijo šestih topov, ki je bila uničena, predno je prišla na svoje mesto. Bombe so razde-jale topove, koleasa, municija, moštvo, vse je ležalo na eni kopici.

Korakam naprej in se skoro spoddaknem ob neko truplo. Obe roki je imel siromak prestreljene, glava pa je bila čisto zdrobljena od konjskih kopit, ki so dirjala preko njega. Nosu, oči in ušes se ni več poznalo, toda siromak je bil še vedno živ. Poklical sem zdravnika, toda slednji je le zmignil z rameni in ničesar dejal. Kaj njegova briga tako pošastno zdrobljen človek! Iskal je ranjence, o katerih je vedel, da jih lahko hitro pozdravi, da gredo zopet v klanje.

"Vode!" zahrešči nekdo med ranjenci. Imel nisem ničesar, zato sem se hitro umaknil. "Vode!" ponovi glas ponovno. Hitro se oddaljim, ker glas mi je šel skozi srce! Toda nalezem sem še na hujše.

Mlad vojak, mogoče star 19 let, je ležal pred menoj, prestreljen skozi prsa. Bil je že v deliriju. "Mama, oh, moja mama!" Ta strašen klic, ki je postajal vedno milejši, to zdihovanje, oči so se mi rosile! Oh, ko bi ga mati slišala, tu svojega sina umirajočega, srce bi ji počilo!

Obrnil sem svoj avtomobil, podil sem nazaj proti krajem, kjer ni vojske. Bil sem — ne nisem bil v peklju, bil sem v peklju krvavega blata, divjega človeškega mesa, bil sem v kremp-ljih pošastne smrti.

Peklenška plamena hudičev so rajska šapa proti grozotam v tej silni krvavi vojski, ne vojski, mesarskem, zverinskem klanju podivjanih zverij dvajsetega stoletja.

—Ali hočete prodati hišo, lot ali isčete prijatelja, znanca, dolžnika, ali bi radi priporočili svojo trgovino? Denite mal oglas v naš list, in takoj bode-teli uspeh. Nad 8000 ro-jakov v Clevelandu bere "Clevelandsko Ameriko".

Dopisi

Rockvale, Colo. Dolgo se že ni slišalo iz naše naselbine, kjer vladajo neprijetne delavske razmere. Poročati imam tudi o našem bivšem društvenem bratu Franc Strubelj, kako nas je, fino v red spravil z društveno blagajno dr. sv. Janeza Krst., št. 400 S. O. K. R. Bratov. Bil je blagajnik kaka štiri leta in je spravil vse, kar smo prihranili, da bratom plačamo bolniško podporo. Zdaj pa še toliko nimamo, da bi assessment poslali, ker člani radi slabih razmer ne morejo plač

NEVESTA Z MILLJONI.

(Nadaljevanje romana "Grof Monte Cristo" in nadaljevanje romana "Vladar sveta")

Spisal Al. Dumas.

Poslovenil L. J. P.

"Razvežite mi roke," reče, ne more nihče premagati, po-
"Ali na se bojim, ko se mi je seboj če se bom bojeval pred
kri v žilah strdila?"

Vilhamenu da znamenje, in Zdaici pride stari Indijanec k
stari Indijanec razveže vezi Ed-
mond. Mladí kapitan stegne
svoje roke in jih drgne, da za-
čne kri redneje krožiti. In pri-
tem se ponosno posveti nekaj
v njegovih očeh. Svoje življe-
nje je hotel drago prodati.

(Poznam ujetnike, ki so v ob-
lasti Vilhamena," reče Ed-
mond "O tej stvari sem slišal
govoriti v Presidio del Norte.
Zakaj se Vilhamenu ne pogaja
z belimi možmi? Beli možje
bi bili veseli, če dobe svojo be-
lo sestro nazaj, in z veseljem
bi dali denar, orožje in strelji-
vo."

"Torej si bil vseeno ogle-
duh?" zakliče Zdaici Vilhame-
nu.

"Ne. Govoril sem z belimi
možmi v Presidio. Oni so zah-
tevali tedaj, da se s teboj v mi-
ro poravnamo. Čudim se, kako
ste se mogli dvakrat spoprijeti
z belimi možmi, ne da bi prej
govorili o miru."

"Tvoji bratje so prvi dvig-
nili rožje," odvrne Vilhamenu
resno. "Ujetniki umrejo za te-
boj, poravnati se ne da več.
Proč s teboj, Sicer bi te kot o-
gleduha lahko do smrti mučil,
toda držal bom besedo. Boje-
val se boš!"

Oči Indijanca se svetijo ta-
ko divje in škodoželjno, da je
Edmond bil trdno prepričan,
da misli indijanski glavar res-
no. Tem bolj je kapitan odlo-
čen, da proda svoje življenje
kolikor mogoče drago, in če o-
stane živ, da poskusi vse, da
reši Inez.

Stari Indijanec naznani Ed-
mondu, naj koraka naprej. Vsi
nadaljni pogovori in vprašanja
so bila zama. Indijanec ni ho-
tel več odgovarjati. Kmalu pri-
dejo na severno stran, kjer je
bil prazen prostor, in kjer so
magnati pet mrtvih trupel
Indijancev. Poleg tega pa so
bili zbrani vsi vojniki na istem
prostoru. V svoje začudenje
opazi Edmond, da ni noben in-
dijanski vojak oborožen. Ka-
ka lepa prilika se je nudila na-
padačem od zuma.

Sredi prostora je bil v zemljo
zabit močan kol. Za ta kol pri-
vežejo Edmonda z eno roko in
z eno nogo. Pred kolonom le-
žite dve sekiri. Edmond ugane,
da je ena namenjena zanj.

"S koliko vojniki se bom mor-
al boriti?" vpraša Edmond
starega Indijanca.

"Z enim samim," odvrne In-
dijanec. "Lahko si zbereš svo-
jega moža med onimi, katere
vidiš tu pred seboj. Toda ne
sme biti starec in ne bolan."

"Z enim samim?" ponavlja
kapitan sam s seboj in stegne
svojo mišičasto roko. Že iz
otročkih let je bil navajen se
boriti in je bil utrjen v boju
ter je vedel, da mu je težko do-
biti mojstra.

Kmalu potem pa zalije ru-
dečica njegov obraz. Vidi pri-
hajati ujetnike, Inez spredaj.
Sicer je bila zakrinkana, toda
Edmond jo je spoznal na nje-
ni hoji. Strese se, ko ga vidi
ob kol privezanega, požuri ko-
rake in pride bližje. Pogleda ga
z neskončno milim izrazom, na-
kar hiti k glavarju Vilhamenu.
Videti je bilo, kot bi se slednji
bal lepe deklice. Dalj časa go-
vori z njo, končno pa se je
zdelo, da postaja jezen. Inez
se pa obrne z izrazom neskon-
ne zvestobe in milobe proti
Edmondu.

"On zahteva boj," reče ko-
maj slišno v francoskem jezi-
ku. "Edmond tvoje smrti ne
preživim, in jaz sem kriva, s
svojo predrznostjo —"

"Inez, miha Inez, ne obu-
paj!" kriči Edmond. "Moja ra-
ma je močna, in vem, da me

se pritisnil h kolu. Z enim udar-
cem parira Edmond sekiro Vil-
hamena tako silno, da se mladi
glavar umakne nazaj in potem,
da ga ne zadene sekira Edmon-
da, hitro skoči v stran, da se
skoro spodkačne.

Bil je mučen prizor za vse
naokoli stoječe. Inez je globo-
ko sklonila glavo. Kdo bi mo-
gel opisati, kaj je v onih trenu-
tkih slutila! Edmond vidi, da
hoče Vilhamenu, na katerega
obrazu odseva skrivnostna po-
tuhljenost, vrči sekiro proti
njemu. To je bil nevaren tren-
utek za njega, kajti njegove
vezi mu niso dovoljevale, da
bi skočil v stran kot Indijanec.

Skušati mora, da parira smrtno
sekiro. Ali naj vrže še prej kot
glavar? Misel in dejanje sta
sledila eden drugemu. Obe se-
kiri se srečate v zraku ter pa-
dete na tla. Vrvi so se zamotale
med seboj. Stari Indijanec jih
razmota.

Smrt gleda iz oči Vilhame-
na. Čutil se je ponižanega že s
tem, da se mu je bledolčni-
k zoperstvaljal tako kot rudeč-
kar. Kot tiger skoči proti Ed-
mondu. Toda slednji mu na-
stavi svojo sekiro, in tomahavk
Vilhamena zdrci ob njej. Bli-
z skomba zamahne Edmond po
tem udarcu in zadene Vilhame-
na na levo ramo. Indijanec za-
kriči, toda Edmond zamahne
še enkrat in zadene sekiro Vil-
hamena v sredini, da prereže
držaj. Če bi se Vilhamenu sklo-
nil, bi bil mrtev. Pol premagan
se umakne nazaj.

Po pravilih boja bi bil Ed-
mond opravičen zagnati svoj
tomahavk nad Indijanca, toda
to bi mu malo pomagalo, ker
Vilhamenu se je umaknil pre-
daleč, da bi ga zadel. Vzneseno
stoji Edmond na svojem pro-
storu, in s svojo postavo je mor-
al celo na Indijance upljivati.

Medtem pa zavežejo Vilha-
menu rano. To priliko je pora-
bil, da je preudaril, kaj naredi.
Po kratkem pogovoru z neka-
terimi stvarmi Indijanci, mu iz-
roče nov tomahavk. Še stoji Vil-
hamenu zunaj kroga, kjer bi ga
mogla zadeti sekira. Edmond
je slutil na obrazu glavarja ka-
ko zvijačo. Hinavsko suče svo-
jo sekiro, potem pa jo začne
naenkrat krožiti. To je bilo sla-
bo za Edmonda, kajti ako mu
glavar pride za hrbet, se ne mo-
re braniti, ker je privezan.

"Bojazljivec si!" zakliče Ed-
mond glavarju v španskem je-
ziku.

To je imelo uspeh. Nevoljno
se obrne Vilhamenu proti Ed-

mondu, da ga napade. Edmond
ponudi to priliko in vrže svojo
sekiro. Na vrat zadet, omahne-
jo Vilhamenu roke in kmalu
pade na tla.

Ze je dobil Edmond svojo se-
kiro nazaj. Sedaj je prišel tren-
utek, katerega se je moral naj-
bolj bati, kar je tudi sklepal iz
divjega tuljenja Indijancev.
Dvakrat udari po svojih vezeh
ob kolu, in se tako oprosti.

"O, Inez, če bi se nama se-
daj ponudila prilika, da zbeži-
va," reče obrnjen proti svoji
zaročenki.

"Beži sam, rotim te!" odvr-
ne Inez. Meni ne store ničesar.
Oni, katerega sem se najbolj
bala, je mrtev. Hiti k Alfonzu
—!"

Edmond ji ne more odgovo-
riti, kajti spredel je, da mu
strežejo po življenju. Vilkan-
ski kamen vržejo proti njemu
in noži se zabliškajo. Rana gla-
varja je morala biti smrtna, kar
je sklepal iz tuljenja Indijan-
cev. Četa mladih Indijancev
kroži okoli Edmonda, in le po-
mankanje orožja jih zadržuje,
da ga dejansko ne napadejo.

V tem trenutku se začuje si-
len krik s strehe neke kočice.
Vsi pogledajo tja. Eden Indi-
janec pokaže z roko proti vz-
hodu. Indijanci se razkropijo
kot čreda jelenov, ko pade
strel med nje. Le pri Vilhame-
nu ostaneta dva stara Indijan-
ca.

Edmond hiti k Inez. Sekiro
s katere kaplje kri glavarja,
drži še vedno v roki. Inez je
bila smrtno bleda in se je ko-
maj premagovala, da ni pa-
dla v nezavest.

"Alfonzo je!" zakliče Ed-
mond. "Se malo potrpljenja
Inez. Indijanci so zgubili pog-
um. Njih sovražni glavar je
mrtev. Prosim te, pojdi v svo-
jo kočico, da te Indijanci ne vi-
dijo. Kmalu zvemo, kdo so na-
padalci. Jaz ne morem ostati tu,
moram se udeležiti boja."

V tem trenutku se pa že pri-
kažejo tuje postave na strehi,
s katere je prej došel krik. Ed-
mond s sekiro v roki hiti proti
dotični koči. Prvi, katerega Ed-
mond spozna, je bil Alfonso.
Poleg njega opazi visoko lepo
postavo, mladega moža z dol-
gimi lasmi, in drugega moške-
ga srednjih let. Ali se je Alfon-
zo s četami svojega očeta zdru-
žil? Drugega ni bilo pričakova-
ti. Ko ste se obe četi čutili do-
volj, močne, ste po dnevu nap-
adle indijansko naselbino.

Od vseh strani silijo Indi-
janci naprej, da preženejo na-
palce. Bledolčni in rudečkar-
ji se sprimejo v smrtnem bo-
ju. Edmond hiti v kočico, kjer
je dan pred dobil svoje orožje.
V svoje začudenje dobi orožje
na svojem mestu. Dva Indijan-
ca mu zastavita pot, ko hoče
ven. Enega ustrelji, drugega pa
pobje s sekiro na tla. Zdelo se
je, da so Indijanci še vedno v
premoči, toda beli so imeli do-
volj pušk in streljiva. Kjer je
pa prišlo do ročnega boja, tam
so prevladovali Indijanci. Glav-
ni boj se je vršil okoli Alfonza
in njegove čete. Tu se je držalo
kakih dvajset belih mož proti

dec robec, znamenje za belce.
Zdajci se oglašal silna tuljen-
da se naj tu zbirajo, kakor jim
je od vasi sem. Bilo je tuljenje
je Edmond določil. Sedaj je še
le prišel čas zanj, da pomaga
lepo okrašenih konjih, vihteč
svojim. Iz dveh pušk štirikrat
ustrelji, in veselo kričanje bel-
cev, naznanja, da je dobro za-
del. Potem pa zakliče tovari-
šem, naj pazijo na rudeči ro-
bec na zadnji hiši in umaknejo
tja. Tovariši ga razumejo.
Kmalu so v koči kjer streljajo
skozi razne odprtine na Indi-
jance. Z desetimi tovariši pa
zasede Edmond streho sosed-
nje barake, in usuje se tak o-
genj na Indijance, da se slednji
kmalu umaknejo proti sredini
naselbine.

Edmond pregleda vojno po-
zorišče. Našeteje več kot dvaj-
set mrtvih Indijancev. Deset
jih je sam ustrelil. Stirje belci
so bili ubiti, nekaj težko ranje-
nih. Toda lahko so se rešili v
kočico, kjer je zdravnik zavezal
njih rane.

Belci se prestrašijo. Njih
vseh je bilo komaj štirideset.
Nasproti njim stoji nad dvesto
rudečkarjev. Zaenkrat se se-
veda ni bilo treba ničesar bati.
Toda kaj pozneje? Kje naj vza-
genj na Indijance, da se slednji
mejo živila?

Temno gledajo belci proti
sredini vasi, kjer Indijanci vri-
skajo in pijejo žganje, ki ro-
ma v velikih posodah od ust do
ust.

Dalje prihodnjič.

Soba se odda v najem za dva
fanta, brez hrane. 5704 Pros-
ser ave. (68)

V STARIH ČASIH.

Večkrat ališimo, kako so naši dedje živeli in kako zdravi so bili. Bili
so v neprestanem stiku z naravo, brez strasti. To je skoro nemogoče za lju-
di, ki živijo v mestih in se veselijo življenja. To neredno življenje, pa tudi
pomanjkanje svežega zraka in solčnih žarkov, ima slab vpliv na nas in nas
prisili, da iščemo taka zdravila, ki ohranijo naše prebaviljalne organe v de-
lavnem redu. Tako zdravilo je dobro poznano

Trinerjevo ameriško grenko vino

Prva naloga tega zdravila je da spravi iz prebaviljalnih organov vse,
kar ne spada tja, posebno ostanke hrane, ki so ostali v želodcu neprebavlje-
ni in tam gnijejo. Ti odpadki zastrupljajo celo telo. Druga naloga je, da
utrdijo prebaviljalne organe, da se bolezen zopet ne prikaže. Mi priporoča-
mo daljšo rabo tega zdravila.

PRI ŽELODČNIH BOLEZNIH,

PRI BOLEZNIH JETER,

PRI BOLEZNIH ODVAJALNIH ORGANOV

ker dajo takojšino zadovoljnost in perfektno ozdravljenje. Ravno tako deluje
to zdravilo pri drugih simptomih, kakor pri zaprtju, nervoznosti, bruhanju,
bolečinah in krčih, pri bledosti, upadlosti, pri zgubi apetita in nespečnosti.

PO LEKARNAH.

JOS. TRINER,

IZDELOVALEC

1333-39 So. Ashland Ave.

CHICAGO, ILL.

Trinerjev liniment je jako močno zdravilo, ki se lahko zmeša z oliv-
nim oljem. Bolečine v udih, sklepih in mišicah mnogokrat zginejo, ko se en-
krat namažete. Imejte ga vedno doma, da ga rabite, kadar je potrebno.

ZAČNE
PRI

Bailey's
THE BIG STORE
ONTARIO PROSPECT

POL LETNA RAZPRODAJA

oblek za može in fante.
Obleke ki so se prodajale
po \$10, \$12 in \$15.00
se prodajo sedaj po ...

Slovensko se govori
po celi trgovini

To je največja razprodaja celega leta. Lahko se oblečete z najboljšo obleko za \$5, to je cena, za katero dobite
pri nas samo dvakrat na leto obleko, in gotovo se ne bodete zmotili, če kupite. Pridite zgodaj v soboto.

Slovenski oddelek
v drugem nadstropju

V SOBOTO

